

Sygn. akt **II K 78/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Bąk

Protokolant: Katarzyna Olszańska

Prokurator: G. G. - Prokurator Prokuratury Rejonowej w Kamiennej Górze

po rozpoznaniu w dniach 25 lutego, 25 marca, 29 kwietnia i 3 czerwca 2015 r. sprawy karnej

J. G., córki S. i M.,

ur. (...) w J.,

oskarżonej o to, że:

w dniu 26 czerwca 2013 r. w K., woj. (...), na ul. (...), będąc kierowcą samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...) i poruszając się nim w kierunku J., nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie zachowała należytej ostrożności oraz nie obserwowała właściwie drogi, na skutek czego nie dostrzegła przechodzącej po oznakowanym przejściu dla pieszych pieszej Z. R. doprowadzając do jej potrącenia na skutek którego pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego charakteryzującego się zwłaszcza złamaniami obu kości podudzia z wylewami do stawów kolanowych, złamaniem w zakresie miednicy małej, złamaniami żeber po stronie lewej, wylewem podpajęczynówkowym, skutkującymi gwałtownym krwawieniem do jam ciała i w konsekwencji śmiercią pokrzywdzonej;

to jest o czyn z art. 177 § 2 k.k.

1. J. G. uznaje za winną popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 177 § 2 k.k., i za to, na podstawie art. 177 § 2 k.k., wymierza jej karę 2 (dwu) lat pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec J. G. kary pozbawienia wolności zawieszona warunkowo na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;
3. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec J. G. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku, zobowiązując ją jednocześnie, na podstawie art. 43 § 3 k.k., do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów, do Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w K.;
4. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od J. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 172,15 zł z tytułu kosztów sądowych, i wymierza mu opłatę w kwocie 300,00 zł.

Sygn. akt **II K 78/15**

UZASADNIENIE

SĄD USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY :

J. G. ma 38 lat, zamieszkuje w K., jest panną, ma na utrzymaniu roczne dziecko, ma wyższe wykształcenie, pracuje prowadząc własną działalność gospodarczą. Nie była do tej pory karana sędownie.

(dowód: dane osobowe oskarżonej k. 227 – 228, 272, zapytanie o karalność k. 220)

W dniu 26 czerwca 2013 r. J. G. około godziny 16.00 jechała samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej (...) ulicą (...) na terenie K., poruszając się od strony centrum Miasta w kierunku J.. Dojeżdżając do przejścia dla pieszych, prowadzącego z jednej strony od sklepu spożywczego, z drugiej – do budynków mieszkalnych, nie zachowała należytej w tym miejscu, szczególnej ostrożności i nie obserwowała właściwie drogi, wskutek czego nie zauważyła, że na przejściu dla pieszych znajduje się przechodząca od sklepu do budynków mieszkalnych piesza Z. R.. W wyniku takiego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym doszło do potrącenia pieszej Z. R., która została odrzucona od samochodu J. G., po czym z impetem upadła na ulicę. Wskutek potrącenia przez samochód, a następnie uderzenia o powierzchnię jezdni, pokrzywdzona Z. R. doznała obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego, charakteryzującego się zwłaszcza złamaniami obu kości podudzia z wylewami do stawów kolanowych, złamaniem w zakresie miednicy małej, złamaniami żeber po stronie lewej, wylewem podpajęczynówkowym, skutkującymi gwałtownym krwawieniem do jam ciała i w konsekwencji śmiercią pokrzywdzonej.

W czasie tego wypadku J. G. była trzeźwa, prowadzony przez nią samochód był w pełni sprawny technicznie, zaś warunki drogowe były bardzo dobre.

W wyniku postępowania odszkodowawczego członkowie rodziny zmarłej Z. R. otrzymali odszkodowania.

(dowód: wyjaśnienia J. G. k. 227 – 230, 272 – 272 odwrót; zeznania świadków: A. S. k. 19 – 20; W. J. k. 44 – 46, 300 odwrót – 301; A. B. k. 47 – 48; A. N. k. 52 – 53, 189, 272 odwrót – 273; R. R. k. 67 – 70, 188, 289 odwrót; D. N. k. 90, 289 odwrót – 290; R. B. k. 138 – 141, 290 – 290 odwrót; L. P. k. 181, 300 – 300 odwrót; D. S. k. 187, 289 odwrót; Ł. P. k. 301; protokół użycia alkosensora k. 3, protokół oględzin miejsca zdarzenia k. 4 – 18, protokół oględzin pojazdu k. 27 – 34, protokół kontroli diagnostycznej k. 63 – 66, protokół oględzin rzeczy k. 78 – 80, sprawozdanie z badań krwi k. 85 – 87, 92 – 94, 96, bilingi oskarżonej k. 97 – 98, protokół oględzin zwłok wraz z opinią sądowo – lekarską k. 101 – 105, 107, opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych k. 110 – 134, protokół eksperymentu procesowego k. 197 – 199, 202 – 203, 206 – 212, informacja ubezpieczyciela k. 306)

J. G. została oskarżona o popełnienie występku z art. 177 § 2 k.k. Przesłuchana w charakterze oskarżonej J. G. formalnie nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, przy czym wyjaśniła okoliczności faktyczne zdarzenia, potwierdzając, że nie widziała pieszej Z. R. przed jej potrąceniem.

(wyjaśnienia oskarżonej J. G. k. 227 – 230, 272 – 272 odwrót)

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE :

Wyjaśnienia oskarżonej zasługują, zdaniem Sądu, na wiarę. Pomijając stwierdzenie, że oskarżona się nie przyznaje – zwrócić należy uwagę, że w swoich wyjaśnieniach podaje zgodne z ustaleniami faktycznymi okoliczności inkryminowanego zdarzenia. Nie kwestionuje, że prowadziła samochód w chwili wypadku, nie twierdzi, że piesza gwałtownie wtargnęła na jezdnię, w niedozwolonym do tego miejscu. Takie wyjaśnienia znajdują potwierdzenie praktycznie we wszystkich pozostałych, zgromadzonych w sprawie dowodach, to jest zeznaniach świadków, opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, protokole oględzin pojazdu i miejsca wypadku, pozostałych dokumentach.

Wobec takich ustaleń faktycznych i płynących z nich konkluzji – Sąd doszedł do przekonania, iż ani wina oskarżonej, ani też okoliczności popełnionego przez nią przestępstwa, nie budzą żadnych wątpliwości.

Swoim zachowaniem oskarżona J. G. wyczerpała ustawowe znamiona występku z art. 177 § 2 k.k., gdyż nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, prowadząc pojazd mechaniczny na drodze publicznej, a nie

zachowując przy tym należytej ostrożności i nie obserwując należytej drogi w kierunku swej jazdy, szczególnie w okolicy oznakowanego drogowego przejścia dla pieszych, wskutek czego spowodowała wypadek drogowy, uderzając w przechodzącą prawidłowo przez przejście dla pieszych Z. R., zaś w wyniku tego uderzenia pokrzywdzona doznała licznych obrażeń ciała, w wyniku których zmarła.

Uznając J. G. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, Sąd wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary jako okoliczność łagodzącą potraktowano dotychczasową niekaralność oskarżonej. Okolicznością niewątpliwie łagodzącą jest również faktyczne przyznanie się oskarżonej do winy, a przede wszystkim wyjaśnienie okoliczności faktycznych popełnionego przestępstwa, co w wymierny sposób uprościło postępowanie karne w niniejszej sprawie.

Do okoliczności obciążających oskarżoną zaliczono wysoki stopień szkodliwości społecznej popełnionego przez J. G. czynu, oraz znaczny stopień zawinienia oskarżonej, na który wpływ ma przede wszystkim stopień naruszenia podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, oraz nagminność tego rodzaju występków na terenie kognicji Sądu orzekającego w niniejszej sprawie.

Tak wymierzona oskarżonej kara, jako adekwatna do stopnia jej zawinienia, oraz do stopnia szkodliwości społecznej popełnionego przez oskarżoną czynu, winna sprawić, iż J. G. uświadomi sobie jak tragiczne były i mogą być w przyszłości skutki jej nieuwagi i nie popełni podobnego czynu nigdy w przyszłości.

Mając na uwadze postawę oskarżonej, jej właściwości i warunki osobiste, dotychczasowe praworządne postępowanie oskarżonej, a także jej zachowanie się po popełnieniu zarzucanego jej czynu, Sąd doszedł do przekonania, iż – pomimo niewykonania orzeczonej wobec J. G. kary pozbawienia wolności – będzie ona przestrzegała porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa w przyszłości. Dlatego też wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary zawieszono warunkowo na okres próby wynoszący 3 lata. Okres ten pozwoli sprawdzić trafność pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonej, będzie on również dodatkowym bodźcem dla oskarżonej do praworządnego postępowania w przyszłości.

Dodatkową dolegliwością orzeczonej wobec oskarżonej kary będzie pozbawienie jej prawa prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Postawa oskarżonej, a także powyżej wskazane okoliczności obciążające, jednoznacznie przekonują Sąd o zagrożeniu dla bezpieczeństwa na drogach publicznych, jakie stwarza oskarżona swoim uczestnictwem w ruchu drogowym. Oskarżona zlekceważyła podstawowe zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, najbardziej dobitnie przekonując o tym, że nie dojrzała jeszcze do roli kierowcy – przekonuje o tym zwłaszcza ustalenie, że oskarżona w dzień, jadąc bardzo ruchliwą ulicą (...) (drogą krajową na trasie J. – W.), zaniechała należytej obserwacji drogi. W tej sytuacji okres pozbawienia J. G. prawa prowadzenia pojazdów mechanicznych zarówno pozwoli jej dojrzeć psychicznie do bardzo odpowiedzialnej roli uczestnika ruchu drogowego, ale również, do czasu osiągnięcia tej dojrzałości – wyeliminuje ją z ruchu drogowego, zapobiegając jednocześnie wypadkom, jakie mogłyby poprzez swoją niefrasobliwość i brak odpowiedzialności spowodować oskarżona. Zdaniem Sądu wymierzona oskarżonej J. G. kara zasadnicza, oceniana łącznie z zastosowanym wobec niej środkiem karnym, w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, adekwatna jest do stopnia szkodliwości społecznej popełnionego przez oskarżoną czynu, a także do stopnia jej zawinienia. Jako taka, winna ona uświadomić oskarżonej nagannosc jego postępowania, nieuchronność i surowość sankcji karnych,

w przypadku popełnienia przestępstwa, oraz nieopłacalność tego rodzaju zachowania. W ten sposób spełnione zostaną cele zapobiegawcze

i wychowawcze postępowania karnego wobec oskarżoną. Kara wymierzona oskarżonej przekona również jej środowisko, o braku pobłażliwości organów wymiaru sprawiedliwości w przypadku podobnego postępowania – spełnione więc będą w ten sposób również zadania postępowania karnego

w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze stan majątkowy i możliwości zarobkowe oskarżonej,

a także mając na uwadze jej źródła utrzymania, Sąd obciążył J. G. kosztami sądowymi i opłatą. Orzeczenie to znajduje oparcie w przepisach art. 627 k.p.k., oraz art. 2 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.